

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: R. H.,
X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2024, č. j. JMK 80265/2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podle správních orgánů stál na Zelném trhu a na ulici Orlí v Brně mimo místa označená jako parkoviště. Namítá, že tam vždy pouze krátkodobě zastavil. Nechával totiž za oknem vizitku s kontaktními údaji. Podle správních orgánů však o krátkodobé zastavení nešlo. Soud s nimi souhlasí.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Magistrát města Brna („magistrát“) vydal rozhodnutí ze dne 28. 3. 2024, č. j. OPD-42970/23-34 („rozhodnutí magistrátu“), kterým shledal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků

podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Spočívaly v porušení § 39 odst. 5 *in fine* zákona o silničním provozu, podle kterého *je stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště*. Žalobce stál dne 24. 10. 2023 ve 21:00 s vozidlem mimo místo označené jako parkoviště v prostoru pěší zóny v Brně na ulici Orlí (poblíž budovy č. p. 6) a dne 5. 11. 2023 v 07:04 na ulici Zelný trh (poblíž budovy č. p. 5). Magistrát za to žalobci uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

3. V řízení před magistrátem se konalo ústní jednání bez žalobcovy přítomnosti. Magistrát nejprve nařídil ústní jednání na 13. 2. 2024. Žalobce se z ústního jednání omluvil z důvodu kolize se soudním jednáním. Magistrát tuto omluvu akceptoval a nařídil nové ústní jednání na 8. 3. 2024. Z nově nařízeného jednání se žalobce opět omluvil. Tvrdil, že je v zahraničí a do Česka se vrací až 22. 3. 2024. Požádal o náhradní termín ústního jednání. Doložil rezervaci letenky na den 6. 3. 2024 z Londýna do Paříže a v ten samý den z Paříže do Singapuru. Tuto omluvu již magistrát neakceptoval. Nesplňovala podle něj požadavek včasnosti ani důvodnosti. Ústní jednání konal bez přítomnosti žalobce. V rámci ústního jednání provedl dokazování čtením listin z příslušného spisového materiálu (oznámení přestupku vč. úředního záznamu a fotodokumentace, výpis z evidenční karty řidiče, mapové podklady a sdělení žalobce). O vině žalobce ze spáchání přestupku neměl pochybnosti.
4. Žalobce se odvolal. Poukazoval zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018-29 („rozsudek šestého senátu“). Zdůrazňoval, že zanechal v autě vizitku s kontaktními údaji. Jde o jeden ze způsobů, které podle tohoto rozsudku postačují jako důkaz o tom, že vozidlo bylo pouze zastaveno a v jeho bezprostředním okolí se nachází řidič vozidla. Podle další judikatury Nejvyššího správního soudu přitom lze zastavit v městském prostředí až na 30 minut. V pěší zóně nikoho a nic neohrožoval. Netvořil překážku provozu. Zájem na plynulosti provozu byl minimální. Nenaplnil proto materiální stránku přestupku. Magistrát navíc nezjistil, po jakou dobu s vozidlem na místě setrval. Doba, po kterou byla na autě botička, podle něj není relevantní.
5. Žalobce také namítl, že postup správního orgánu ukazuje jeho zřejmý zájem uznat žalobce vinným za každou cenu a zbavit jej procesních práv, prostřednictvím kterých by jinak mohl účinně napadat nedostatečné zjištění skutkového stavu. To podle žalobce zakládá důvodný předpoklad o podjatosti úředních osob podílejících se na výkonu pravomoci správního orgánu ve smyslu § 14 správního řádu. Podjatými jsou i strážníci městské policie. Jejich úkolem bylo shromáždit důkazy pro jednoznačné prokázání skutkového stavu. Kromě toho magistrát pochybil i tím, že neakceptoval omluvu žalobce z ústního jednání.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 5. 2024, č. j. JMK 80265/2024 („rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Ztotožnil se s magistrátem, že druhou omluvu z ústního jednání nelze považovat za řádnou.
7. Žalobce důvod své omluvy z ústního jednání doložil pouze časovými údaji o leteckém spoji z Londýna do Paříže a z Paříže do Singapuru dne 6. 2. 2024 (sic!). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgán nemusí obviněného vyrozumět o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2018, č. j. 5 As 219/2017-28). Magistrát proto postupoval v souladu se zákonem, pokud omluvu neuznal a ústní jednání provedl v nepřítomnosti žalobce. Svůj postup řádně odůvodnil. Konstatoval, že z informace o leteckém spojení nevyplývá, že letenka byla vystavena na jméno žalobce, ani kdy byla zakoupena.

8. Žalobce nepopíral, že vozidla na daných místech zaparkoval. Z dokazování pak bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že neoprávněně stál v pěší zóně mimo místa označená jako parkoviště. Protiprávní jednání žalobce ohrožuje zájem na bezpečnosti dopravního provozu a zájem na dodržování dopravního značení. Tím naplnil také materiální prvek přestupku. Nezjistily se žádné skutečnosti, které by činily tento skutek mimořádným ve smyslu snížení jeho materiální stránky pod míru předpokládanou pro přestupek.
9. K námitkám žalobce žalovaný zmínil, že se s nimi vypořádal již magistrát ve svém rozhodnutí. Citace rozsudku šestého senátu byla pro tuto věc příležitá. Při použití jeho obecných úvah na projednávaný případ nelze dojít k jinému závěru, než že vozidlo žalobce na místě stálo, a ne že tam jen zastavilo. Z fotodokumentace založené do spisu vyplývá, že vozidlo bylo v klidu, avšak jeho řidič se v něm ani v dohledové vzdálenosti nenacházel. Stejně tak není patrné, že by probíhalo vykládání či nakládání vozidla. Strážníci městské policie žalobcovo vozidlo nafotili dne 24.10.2023 v intervalu od 20:41 hod. do 20:59 hod. a dne 05.11.2023 v intervalu od 07:00 hod. do 07:04 hod. V průběhu této doby se v okolí vozidla žalobci, ani případná jiná osoba, provádějící složení nákladu nenacházela. Žalovaný z úřední činnosti ví, že žalobce se totožných přestupků dopouští opakovaně (viz rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, č. j. 46171/2024). Žalobce na daném místě zjevně stává pravidelně včetně nočních hodin
10. Nejvyšší správní soud pro hodnocení uvedení vozidla do klidu jako zastavení operuje v první řadě s tím, že jeho řidič se nachází poblíž a s vozidlem může případně okamžitě odjet. Tato podmínka v případě žalobce evidentně splněná není. Pouhá vizitka z advokátní kanceláře umístěná na palubní desce vozidla nesignalizuje, že by mělo docházet k nakládání či vykládání věcí nebo osob. Koneckonců sám žalobce v průběhu řízení nepřišel s žádnou konkrétní verzí toho, proč jeho vozidlo neoprávněně stálo v pěší zóně mimo vyhrazené parkoviště.

III. Obsah žaloby

11. Žalobce namítá, že správní orgány se ani v jednom stupni dostatečně nevypořádaly s námitkami a argumenty, jenž předložil. Odůvodnění rozhodnutí se zakládá na domněnkách a fabulacích správního orgánu, nikoliv na relevantních důkazech a věcných argumentech.
12. Judikatura počítá s možností zastavení na dobu nezbytně nutnou a popisuje dva možné způsoby takového zastavení: (a) pokud řidič zůstane v bezprostřední blízkosti vozidla, nebo (b) pokud zanechá zapnutá výstražná světla nebo zanechá lístek s kontaktními údaji na řidiče, což je přesně to, co žalobce učinil. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015-19 („ostravský rozsudek“), žalobce dodává, že je nezbytné odpovědět na otázku, zda žalobce překročil dobu nezbytně nutnou k neprodlenému složení nákladu, či nikoli. Při zastavení v pěší zóně na dobu nezbytně nutnou v místě, kde jako rezident má povolený vjezd právě za tímto účelem, je zájem společnosti na plynulosti provozu minimální. Z toho vyplývá, že pokud tu není zájem společnosti na sankcionování podobného jednání, pak není splněn materiální znak přestupku.
13. Správní orgán souhlasí s výše uvedenou judikaturou, ovšem poněkud rozporuplně přidává další povinnost pro řidiče, který zanechal lístek na palubní desce vozidla – že se v blízkosti vozidla nenacházely žádné osoby. Nicméně rozsudek šestého senátu zmiňuje, že lze buďto zanechat lístek nebo se v blízkosti musí nacházet osoby. Tyto podmínky však není třeba splnit kumulativně.

14. Správní orgán absolutně ignoroval důvody, pro které žalobce v pěší zóně s vozidlem zastavil. Žalobce je v daném místě rezident, disponuje tudíž patřičným oprávněním pro vjezd do předmětné pěší zóny. Smysl a účel povolení, ostatně jako i účel a smysl zákona spočívá v tom, aby jako osoba bydlící v dané lokalitě mohl plně využívat svá práva k dané nemovitosti. Důvody pro jeho ojedinělá zastavení jsou mimo jiné doprovod matky žalobce do zdravotnického zařízení, vyzvednutí koček žalobce pro převoz k veterináři, nebo běžné potřeby domácnosti jako je odnos nákupu, ať už vlastního či pro matku žalobce apod. Představa, že žalobce může vjet do pěší zóny k místu svého bydliště, ale bez pomoci další osoby již nesmí opustit vozidlo, odporuje smyslu toho, proč vůbec vjezd do pěší zóny má.
15. Správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav. Ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán nezjistil, po jakou dobu žalobce s vozidlem na místě po uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení a vystoupení setrval. Z fotodokumentace pořízené strážníky také není jasně vidět palubní deska vozidla. Frontální fotografie pořídili z nesprávného úhlu. Nebyl tak vidět lísteček, který zanechal na palubní desce vozidla na straně řidiče. Ten obsahoval kontaktní údaje na žalobce a informaci, že se nachází v blízkosti vozidla.
16. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016-36 („rozsudek druhého senátu“), pak žalobce namítá, že postačí, pokud poukáže na možné jiné (reálné) varianty rozhodného skutkového děje, jež se dokazováním nevyvrátily, aby byl v řízení před soudem úspěšný.
17. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29, pak žalobce dodává, že jednání, které má sice formální znaky přestupku, ale neporušuje nebo neohrožuje zájem společnosti, není přestupkem.
18. Magistrát poté postupoval nezákonně, pokud neuznal žalobcovu omluvu z ústního jednání. Tato omluva byla řádná i včasná. Žalobce má v Anglii manželku a novorozenou dceru. Letenkami doložil svou cestu do zahraničí. Magistrát to ale ignoroval a svůj postoj dostatečně nezduvodnil. Postup žalobce nelze označit za obstrukci. Šlo pouze o uplatňování jeho procesních práv. Ustálená judikatura připouští i následnost omluvy. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, ze kterého podle něj plyne, že nedůvodné neakceptování omluvy je vadou řízení s dopadem na zákonnost rozhodnutí. Magistrát měl žalobce vyzvat k doplnění omluvy a případně jej poučit o nutnosti poskytnout doplňující informace, nikoliv ji hned odmítnout.
19. Postup magistrátu ukazuje na jeho zřejmý zájem uznat žalobce vinným za každou cenu. To podle žalobce zakládá podjatost. Žalobce namítal podjatost úředních osob podílejících se na výkonu pravomoci správního orgánu již ve správním řízení, ovšem bezvýsledně. Podle judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 5 As 43/2011-185) postačí pro vyloučení osob pro podjatost pouhá pochybnost o existenci takové podjatosti u úřední osoby. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011-200, vyplývá, že správní orgán se námitkou podjatosti musí zabývat vždy. Musí ji vyhodnotit jako námitku podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu nebo materiálně jako námitku odvolací ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Nemůže argumentovat tím, že účastník řízení námitku podjatosti neuplatnil bez zbytečného odkladu.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný, stejně jako magistrát, ve svém rozhodnutí řádně reagoval na všechny žalobcovy námitky. Není podstatné, že žalobce nechal za oknem své kontaktní údaje. Důležité naopak je, že v jeho případě nebylo zjevné, že by na daných místech zastavil pouze krátkodobě pro neprodlené naložení či složení nákladu nebo nastoupení či vystoupení osob. Pouze na základě vizitky za oknem vozidla nelze dospět k tomu, že se jedná o pouhé zastavení. Krátkodobé uvedení vozidla do klidu má být vždy výjimkou, kterou je třeba vykládat a aplikovat restriktivně, jak uvedl i Nejvyšší správní soud v judikatuře, na kterou sám žalobce odkazuje. U žalobce ale o výjimečnou situaci nešlo, neboť tam parkuje pravidelně.
21. Žalobce nikdy netvrdil konkrétní důvod, proč na daném místě parkoval. Pouze obecně uváděl, že „někdy vyzvedával kočku a odvezl ji k veterináři a zpět, jindy pomáhal s nákupem svojí nemocné mamince“. Na tyto důvody žalobce odkazuje ve všech přestupkových řízeních, které s ním správní orgány vedou. V dané věci se v obou případech městská policie u vozu několik minut zdržela a pořizovala fotodokumentaci. Žalobce se k vozidlu po celou dobu nevrátil. Kromě toho v obou případech bylo vozidlo zajištěno „botičkou“, o jejích odstranění žalobce požádal městskou policii až po několika hodinách. Vyjádření žalobce naznačují snahu o zneužití judikatury k ospravedlnění jeho opakovaného přestupkového jednání.
22. Ze všech zjištěných okolností případu bylo zjevné, že vozidlo zaparkované k obou případech nezastavilo, ale stálo mimo vymezené parkoviště. Skutkový stav tak byl zjištěn dostatečně. Žalobce nadto nenabídl žádnou jinou verzi skutkového děje, na jejímž základě by bylo možné vyhodnotit, že s vozidlem pouze zastavil.
23. Námitkou chybějící společenské škodlivosti se žalovaný také řádně zabýval. Magistrát zdůvodnil, v čem vidí v jednání žalobce společenskou nebezpečnost. Chyběla by, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. To ale nebyl tento případ.
24. Magistrát nepochybil ani tím, že konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Žalobce důvod své omluvy z ústního jednání doložil pouze časovými údaji o leteckém spoji z Londýna do Paříže a z Paříže do Singapuru dne 6. 3. 2024. V žalobě však najednou uvádí jako důvod jeho cesty do zahraničí skutečnost, že má v Anglii manželku a novorozenou dceru. Toto tvrzení však žalobce nikdy dříve neuvedl, a to ani v zaslané omluvě z jednání ani v podaném odvolání. Existence manželky a novorozené dcery v Londýně navíc nijak neprokazuje předem plánovanou cestu do Singapuru. Z informace o letovém plánu nevyplývalo, zda letenka vůbec byla vystavená na jméno žalobce ani kdy byla zakoupena. Nebylo tedy zřejmé, zda skutečně existoval závažný důvod pro nepřítomnost žalobce u jednání.
25. K tvrzené podjatosti žalovaný uvedl, že v řízení před magistrátem žalobce takovou námitku nevznesl. To udělal až v podaném odvolání, ve kterém polemizoval nad přepjatým formalismem správního orgánu a absurditou systému, ve kterém úřední osoby nemají pravomoc ve věci samostatně rozhodnout. Z toho důvodu podle žalobce „lze uvažovat o podjatosti dané úřední osoby a celého správního orgánu“. Podle žalovaného toto konstatování není možné považovat za námitku podjatosti, a to ani ve smyslu odvolacího důvodu podle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce v rámci podaného odvolání nijak neodůvodnil, v čem spatřuje podjatost a kterých konkrétních osob.

V. Posouzení věci

26. Žaloba není důvodná.

V. a) Spáchání přestupku

27. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce v obou případech zaparkoval svůj vůz mimo parkoviště na Zelném trhu v Brně a na ulici Orlí. Není také sporu o tom, že nechával za oknem vizitku advokátní kanceláře, kde pracuje, s kontaktními údaji. Spor je o tom, zda tam jen zastavil, nebo stál. Pokud tam totiž stál, tak by tím porušil § 39 odst. 5 *in fine* zákona o silničním provozu, podle nějž je stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště. Spáchal by tak přestupek. Jestliže by však šlo o pouhé zastavení, pak by zákon neporušil.
28. Stáním se přitom rozumí uvedení vozidla do klidu nad dobu nezbytnou pro zastavení [§ 2 písm. n) zákona o silničním provozu]. A zastavením je uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu [§ 2 písm. o) zákona o silničním provozu].
29. Jak rozeznat zastavení od stání vysvětluje rozsudek šestého senátu, o jehož výkladu je také mezi účastníky řízení sporu. Podle rozsudku šestého senátu (body 12 a 13):

„[z] citované úpravy tedy vyplývá, že o zastavení se jedná pouze tehdy, pokud je vozidlo uvedeno do klidu na dobu nezbytně nutnou k tam vyjmenovaným účelům, přičemž podmínku nezbytně nutné doby Nejvyšší správní soud ve vztahu k určení maximálního přípustného času spojuje i s otázkou zjevnosti naplnění účelu tohoto uvedení vozidla do klidu, a to s ohledem na skutečnost, že zastavené vozidlo představuje překážku v provozu, která je však s ohledem na místní poměry a při zvážení okolností situace povolena, a to právě pro výše uvedený omezený účel. Takto vytvořená překážka provozu je tedy přípustná pouze po omezenou dobu. Jestliže je takto vytvořená překážka provozu akceptovatelná po omezenou dobu, zákonodárce zjevně preferuje zajištění plynulosti provozu, ze kterého s ohledem na místní poměry dovoluje dočasnou výjimku v podobě umožnění uvedení vozidla do klidu. Takto chápanou výjimku je však nutné vykládat a aplikovat zjevně restriktivně, protože jinak by se jednalo o ohrožení plynulosti provozu.

Jinými slovy pokud není zjevné, že se jedná o uvedení vozidla do klidu za účelem neprodleného nastoupení, vystoupení osob nebo neprodleného naložení či složení nákladu, nemůže se jednat o zastavení. Podle Nejvyššího správního soudu přitom připadají v úvahu dvě možné situace, kdy se bude jednat o zastavení dle zákona o silničním provozu. První je případ, kdy řidič vozidlo uvede do klidu, přičemž zůstává nadále ve vozidle či v jeho bezprostředním okolí, kdy může v případě nutnosti jednat a vozidlo, které fakticky tvoří překážku provozu, odvést; v takovém případě je zjevně splněno to, že takto zastavené vozidlo netvoří zásadní překážku plynulosti provozu, neboť řidič takového vozidla je může ihned odvést. Ve druhém případě řidič vozidlo rovněž uvede do klidu, avšak opustí je na větší vzdálenost, takže je ztratí ze svého dohledu; v takovém případě však musí být z dalších okolností případu zjevné, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení, a to např. tím, že u takového vozidla je umístěn náklad a je z okolností zjevné, že probíhá jeho naložení či složení, popř. že u vozidla stojí osoby, které mají nastoupit či vystoupit do takového vozidla, nebo vozidlo je jinak označeno tak, že je zřejmé, že došlo ke krátkodobému uvedení do klidu (využitím výstražných světel nebo zanecháním lístku s kontaktními údaji na řidiče). Takovéto zastavení bude z povahy věci delší než v případě situace, kdy je řidič na místě a dochází k okamžitému nastoupení či naložení nebo skládání. K určení limitního časového úseku takového stání se přitom Nejvyšší správní soud již vyjádřil, a to v rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, podle kterého „Zastavení na dobu cca 30 minut (mezi 23.30 a cca 0.00, resp. 0.05 hod.) je u

osobního vozidla v městském prostředí nutno považovat za běžných okolností za dobu na samé horní hranici obvykle představitelného zastavení, má-li se jednat o uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu, jak stanoví § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.“ Samotnou délku času uvedení vozidla do klidu (tj. výše uvedených 30 minut) tak nelze vnímat absolutně (či samu o sobě), nýbrž vždy musí být současně splněny podmínky zjevnosti uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu k neprodlenému nastoupení, vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu.“

30. Jak z rozsudku šestého senátu reálně plyne, zastavení má vždy být výjimkou. K této výjimce je navíc třeba přistupovat opravdu restriktivně. Je přitom důležité zdůraznit hlavní východisko rozsudku šestého senátu – aby mohlo jít o zastavení, musí být *zjevné*, že se jedná o uvedení vozidla do klidu za účelem neprodleného nastoupení, vystoupení osob nebo neprodleného naložení či složení nákladu. Pokud taková zjevnost chybí, nebude se jednat o zastavení. V okolnostech tohoto případu, které spadají do druhé kategorie zmíněné v rozsudku šestého senátu, proto musí být také z dalších okolností *zjevné*, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení.
31. Závěry rozsudku šestého senátu jistě nelze interpretovat tak, jak se o to snaží žalobce, tedy že by podmínku zjevnosti zastavení bylo možné vždy považovat za splněnou, pokud řidič vozidla zanechá za předním sklem lísteček s kontaktními údaji. Tuto variantu spolu s možností využití výstražných světel Nejvyšší správní sud uvádí v závorce jako možné indicie toho, že řidič se svým vozidlem na místě pouze zastavil. Vždy ovšem bude záležet také na dalších okolnostech konkrétního případu. Rozsudek šestého senátu i v závěru znovu opakuje podmínku *zjevnosti* uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu. A v tomto kontextu jde o to, zda žalobce označil vozidlo tak, že je zřejmé, že došlo ke krátkodobému uvedení do klidu.
32. Z okolností této věci podle soudu plyne, že žalobce tuto podmínku zjevnosti uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu nesplnil. Městská policie se v obou případech u vozu několik minut zdržela a pořizovala fotodokumentaci vozidla stojícího mimo parkoviště. U prvního přestupku dne 24. 10. 2023 strážníci nafotili vozidlo v intervalu od 20:41 hod. do 20:59 hod. a u druhého přestupku dne 5. 11. 2023 v intervalu od 07:00 hod. do 07:04 hod. Ani v jednom případě se k němu žalobce nevrátil, z čehož lze dovozovat, že tam parkoval vždy delší dobu. V případě parkování na Zelném trhu (druhý přestupek) je sice doba, po kterou se strážníci na místě zdrželi, poměrně krátká. Zároveň ale soud ze své úřední činnosti ví, že žalobce má zjevně dlouhodobě ve zvyku stávat na daném místě (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2024, č. j. 41 A 22/2024-72, ve kterém šlo o šest přestupků spočívajících v neoprávněném státního prostoru pěší zóny mimo místo označené jako parkoviště na Zelném trhu).
33. V obou případech měl navíc na autě botičku, kterou městská policie odstranila až po několika hodinách. Podle soudu to je oproti námitce žalobce velmi relevantní. Plyne z toho, že žalobce zanechal auto stát mimo parkoviště daleko za hranicí doby, kterou by bylo možné považovat za rozumnou.
34. Neobstojí ani námitka žalobce, že magistrát neprokázal, jak dlouho vlastně na daném místě stál, resp. že to nezjišťovali strážníci městské policie. Soud souhlasí se žalovaným, že jim muselo být zjevné, že vozidlo zaparkované na daném místě nezastavilo, ale že reálně stálo

mimo vymezené parkoviště. Jinými slovy perspektivou rozsudku šestého senátu nebylo zjevné, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení. Skutkový stav tedy byl v této věci zjištěn dostatečně.

35. Soud také souhlasí se žalovaným, že žalobce nenabídl žádnou verzi, o které by se dalo hovořit jako o jiném možném skutkovém ději, který by vedl k pochybnostem o tom, že na daných místech vedle parkoviště stál. Jeho velmi obecným a blíže neupřesněným (natož doloženým) tvrzením, že „někdy vyzvedával kočku a odvezl ji k veterináři a zpět, jindy pomáhal s nákupem svojí nemocné mamince“ soud neuvěřil. Žalobce nespecifikoval, kdy přesně to měl činit. Ve svém odvolání naopak namítal, že pro četnost přestupků si nemůže přesně pamatovat důvod toho kterého stání. To však podporuje závěry správního orgánu i zdejšího soudu, že žalobce pravidelně stával na místech mimo vyhrazené parkoviště. Žalobce tedy podle soudu reálně ani nepoukázal na možné jiné (reálné) varianty rozhodného skutkového děje, které by mohly vést k úspěchu jeho žaloby.
36. Přístup žalobce by se dal shrnout tak, že z restriktivní výjimky, kterou by mělo být zanechání kontaktních údajů v zastaveném vozidle, činí převažující zásadu. A snaží se své „parkování na vizitku“ ještě vměstnat do rozsahu pojmu zastavení vozidla. Tato snaha však nemůže být úspěšná. Soud doplňuje, že rozsudek šestého senátu jako příklad označení vozidla kromě zanechání lístku s kontaktními údaji na řidiče uvedl i využití výstražných světel. S ohledem na násobné zkušenosti žalobce s postihem za parkování na stále stejném místě by se dalo očekávat, že se jim žalobce – pokud by opravdu jen na daném místě zastavil – pokusí předejít, např. právě ještě využitím výstražných světel. To už by mohlo být pro strážníky určitou indicií o zastavení. Je však jedním dechem třeba dodat, že ani výstražná světla samozřejmě nelze zneužít podobným přístupem, jaký tu zaujal žalobce. Ani současně zapnutá výstražná světla a zanechaný lístek s kontaktními údaji totiž neučiní ze stání zastavení, pokud překročí nezbytně nutnou dobu ke splnění účelů v § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.
37. Soud proto shrnuje, že žalobce podle něj v obou případech stál mimo místo označené jako parkoviště. A porušil tím § 39 odst. 5 *in fine* zákona o silničním provozu. Námitky žalobce, že na daném místě jen zastavil, nejsou důvodné.

V. b) Společenská škodlivost

38. Žalobce poté namítá, že jeho jednání nenaplnilo materiální stránku přestupku. Jinými slovy tedy tvrdí, že jeho protiprávní čin nebyl společensky škodlivý (§ 5 zákona o odpovědnosti za přestupky).
39. K otázce společenské škodlivosti přestupkového jednání (materiální stránce přestupku) se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval. Například v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, dovodil, že „jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“. Z tohoto rozsudku pak jako *obecné pravidlo* plyne, že „lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty

přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“. Obdobně se Nejvyšší správní soud k těmto obecným principům přihlásil v rozsudcích ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-81, či ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32.

40. V rozsudku ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29, dále uvedl: „Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění.“
41. Soud podobně jako správní orgány v této věci nespatřuje žádné zvláštní okolnosti, které by z ní činily výjimečný případ, který by zasluhoval zvažování, zda jednání žalobce nebylo společensky škodlivé. Jde naopak o případ běžného stání vozidla mimo místo vyznačené jako parkoviště. Na tom nic výjimečného či mimořádného není. Ani námitka žalobce poukazující na nenaplnění materiální stránky přestupku proto není důvodná.

V. c) Podjatost

42. Žalobce namítá, že žalovaný pochybil, pokud neposoudil důvodnost námítky podjatosti, kterou uplatnil v odvolání.
43. Ve svém odvolání žalobce zmiňuje možnou podjatost na dvou místech. Nejprve se na třetí straně pozastavuje nad postupem magistrátu, který vystupoval prostřednictvím Mgr. K. S., jež mu měla říct, že nemá pravomoc ovlivnit rozhodnutí, protože o něm rozhoduje vedení odboru. Z toho podle žalobce plyne, že magistrát postupuje přepjatě formalisticky a že jednotlivé úřední osoby nemají jakoukoli vůli a údajně ani pravomoc ve věci samostatně rozhodnout. Takový systém je podle žalobce absurdní, protože rozhodné skutečnosti tím pádem řádně posuzuje až odvolací orgán. Z toho důvodu „lze uvažovat i o podjatosti dané úřední osoby a celého správního orgánu.“
44. Na šesté straně svého podání se však žalobce k otázce podjatosti vrací a namítá, že z postupu správního orgánu jako celku je zřejmý zájem na tom, aby žalobce za každou cenu uznal vinným ze spáchání přestupku. Správní orgán chce buď urychlit řízení nebo si usnadnit práci a za tímto účelem omezuje žalobcova procesní práva. Tím vzniká odůvodněný předpoklad o podjatosti úředních osob podílejících se na výkonu pravomoci správního orgánu. S odkazem judikatury žalobce zdůrazňuje, že k vyloučení pro podjatost postačí pouhá pochybnost o existenci podjatosti. Tato pochybnost podle žalobce existuje i ve vztahu ke strážníkům městské policie.
45. Žalovaný o této námitce samostatně nerozhodl ani se s ní nevypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. To je pravda. Ve vyjádření k žalobě pak tvrdí, že konstatování žalobce nelze považovat za námitku podjatosti, proto se k ní ani vyjadřovat nemusel. Žalovaný však zjevně míří pouze na první část žalobcova podání, kterou by skutečně nebylo možné materiálně považovat za námitku podjatosti. Je však zřejmé, že žalovaný zcela přehlédl druhou část, ve které žalobce svou námitku formuluje o něco podrobněji. Je tedy otázkou, zda žalovaný měl

povinnost na tuto námitku reagovat, případně jakým způsobem a zda absence jeho reakce vede k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

46. Podle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že „[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“ Druhý odstavec dodává: „Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.“ Podávání námítky podjatosti řeší třetí odstavec, podle kterého „[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“)“.
47. Účelem námítky podjatosti a jejího posouzení příslušným správním orgánem je zajištění práva na nestranné rozhodnutí, které je ústavně zaručeným právem jednotlivce ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Obecně proto jistě platí, že není-li včasná a jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem do zákonnosti rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34).
48. Ani případná opožděně uplatněná námitka podjatosti však není bez významu. To, že se k takové námitce nepřihlíží, znamená jen to, že zde není povinnost rozhodovat o ní usnesením. Správní orgán se jí však v každém případě musí zabývat a minimálně musí odůvodnit, proč ji nepovažuje za důvodnou. Pokud tedy např. účastník řízení uplatní námitku podjatosti až v rámci odvolání, odvolací orgán by se s ní měl vypořádat. Vydání rozhodnutí podjatou osobou je totiž třeba posuzovat jako nezákonnost podle § 89 odst. 2 (resp. § 94) správního řádu a bylo by to důvodem pro zrušení takového rozhodnutí (viz Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo. *Správní řád*, 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 98, marg. 21).
49. Zároveň podle judikatury platí, že jakákoliv námitka podjatosti není bez dalšího způsobilá zpochybnit nestrannost rozhodujících úředních osob. Ve výjimečných případech proto každá námitka nemusí vyvolat nutnost postupu podle § 14 odst. 3 správního řádu (viz výše uvedený rozsudek č. j. 9 As 70/2019-34). Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010-385, ve kterém dospěl k závěru, že nevypořádání námítky podjatosti nemohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí v případě vznesení nekonkrétní všeobecné námítky podjatosti všech zaměstnanců žalovaného správního orgánu, odůvodněné pouze odkazem na jejich postup v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem řízení před odvolacím orgánem. Taková námitka je totiž na první pohled nedůvodná.
50. V rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018-83, Nejvyšší správní soud dovodil, že se podle § 14 odst. 3 (v té době odst. 2) správního řádu musí postupovat v případě, že vznesená námitka podjatosti splňuje následující podmínky: (1) z její formulace vyplývá, že se jedná o námitku podjatosti úředních osob či osoby, (2) je alespoň rámcově odůvodněná a (3) její

důvody nejsou zjevně nesrozumitelné či nesmyslné. Jako příklad námitky, která naopak nevyvolá postup předpokládaný v § 14 odst. 3 správního řádu Nejvyšší správní soud uvádí situaci uvedenou v předchozím odstavci, ve které byla námitka podjatosti na první pohled nedůvodná.

51. Byť se tato judikatura týkala znění § 14 správního řádu účinného do 31. 10. 2018, soud nevidí důvod, proč by její závěry ztratily na aktuálnosti přesto, že nyní § 14 odst. 2 výslovně upravuje otázku systémové podjatosti.
52. Námitku, kterou ve svém odvolání vznesl žalobce, je podle soudu třeba ve světle výše uvedené judikatury považovat za *prima facie* nedůvodnou, neboť je příliš nesrozumitelná a neurčitá. Žalobce namítá podjatost „úředních osob podílejících se na výkonu pravomoci správního orgánu“ v přestupkovém řízení, které se s ním vede. Na jiném místě svého odvolání pak zmiňuje konkrétně Mgr. K. S. Obsahem námitky podjatosti je pak jakýsi obecný postesek nad fungováním magistrátu, nad výrokem rozhodnutí a nad jeho procesním postupem ve vztahu k žalobci. Zde má žalobce zřejmě na mysli to, že magistrát konal ústní jednání bez jeho přítomnosti. Ve výsledku však z námitky podjatosti není jasné, vůči kterým konkrétním osobám má směřovat. Žalobce sice zmiňuje Mgr. S., ale konkrétně k její osobě nic neuvádí. Žalobce zároveň neuvádí žádné skutečnosti, které by poukazovaly na jakýkoli poměr k věci nebo k samotnému žalobci, kvůli kterému by některá z oprávněných úředních osob mohla mít zájem na výsledku řízení, tj. na uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku.
53. Žalobce sice může nesouhlasit s konkrétním procesním postupem správního orgánu nebo s výsledkem řízení. Tyto námitky však bez dalšího nesvědčí o tom, že by správní orgán nepostupoval nestranně. Správní orgán se v řízení může dopustit nesprávného postupu nebo vydat nezákonné rozhodnutí, aniž by zde zároveň byl důvod pochybovat podjatosti příslušné úřední osoby, která za rozhodnutí nese odpovědnost. Od toho jsou tady opravné prostředky, které by takové vady měly odstranit. V tomto případě navíc soud v postupu magistrátu žádnou vadu řízení ani nezákonnost neshledal. Aby tak námitka podjatosti mohla vyvolat pochybnosti o nestrannosti úřední osoby, musel by žalobce uvést zcela konkrétní skutečnosti svědčící o určitém zájmu na výsledku řízení. Takové skutečnosti žalobce v tomto případě neuvedl.
54. O námitce podjatosti se proto nemuselo formálně rozhodovat podle § 14 odst. 3 správního řádu. Bylo sice zároveň žádoucí, aby se žalovaný s touto námitkou vypořádal v rámci odůvodnění svého rozhodnutí. Nicméně s ohledem na to, že vznesená námitka žádné pochybnosti o podjatosti nevyvolala, nejedná se o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Zrušení jeho rozhodnutí by totiž zcela zřejmě nevedlo k jinému výsledku řízení.

V. d) Konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce

55. Žalobce namítá, že magistrát konal ústní jednání bez jeho přítomnosti, přestože se omluvil. Konání ústního jednání upravuje § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle čtvrtého odstavce platí, že k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.

56. Podmínky náležité omluvy, jak vyplývají z ustálené judikatury správních soudů, shrnuje například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny následující tři podmínky: „1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá například omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví například omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ Náležitost omluvy a relevanci jejího důvodu je třeba vždy posoudit ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu a dosavadnímu průběhu řízení. Zásadně platí, že břemeno prokázat náležitou omluvu z ústního jednání tíží toho, kdo omluvu podává (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015-27).
57. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že v případě chybějících náležitostí omluvy správní orgán nemá povinnost vyzývat obviněného k jejímu doplnění o chybějící náležitosti. Správní orgán nemusí vyrozumět obviněného o tom, že jeho omluvu posoudil jako nedůvodnou. V případě, že neshledá omluvu důvodnou a náležitou, může bez dalšího projednat věc v nepřítomnosti obviněného. Je totiž především v zájmu obviněného, aby se o osud podané žádosti zajímal (viz rozsudky ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015-27, a ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 As 90/2020-30).
58. Žalobce odůvodnil svou omluvu tím, že je aktuálně na zahraniční cestě. To lze obecně považovat za akceptovatelný důvod omluvy. Pro posuzovanou věc je klíčové, zda žalobce důvod své omluvy řádně doložil, tedy zda žalobce své tvrzení o zahraniční cestě v rámci objektivních možností prokázal. Žalobce spolu s omluvou doložil rezervaci letenky na den 6. 3. 2024 z Londýna do Paříže a v ten samý den z Paříže do Singapuru. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že žalobce důvodnost své omluvy řádně neprokázal. Rezervace letenek, ze které není zřejmé ani jméno osoby, která má na daný let nastoupit, neprokazuje, že touto osobou má být zrovna žalobce. Žalobce se navíc nesnažil nijak specifikovat, jaký je účel jeho zahraniční cesty, nedoložil rezervaci ubytování ani neuvedl žádné další okolnosti, které by jeho tvrzení o zahraniční cestě podporovaly. Není jasné, kdy si měl letenky pořídit, ani zda je skutečně zaplatil. Neprokázal proto, že v době konání nařízeného ústního jednání se skutečně bude nacházet v zahraničí. Zarážející také je, že v žalobě žalobce najednou poukazuje na to, že důvodem jeho zahraniční cesty měla být návštěva manželky a novorozené dcera v Anglii. To ovšem odporuje doložené rezervaci letu do Singapuru.
59. Magistrát proto nepochybil, pokud konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Svou omluvu žalobce řádně nedoložil.

VI. Závěr a náklady řízení

60. Soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl.
61. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce